

PRZEWODNICZĄCY RADY MIASTA PŁOCKA

Płock, dnia 11.02.2025 r.

WOR.1510.2.2025.BC

**Pan
Łukasz Pietrzak
Przewodniczący
Komisji Skarg, Wniosków i
Petycji
Rady Miasta Płocka**

Szanowny Panie,

na podstawie § 11 pkt 2 i § 25 Statutu Miasta Płocka przyjętego uchwałą Nr 864/LIII/2018 Rady Miasta Płocka z dnia 25 października 2018 roku, w załączeniu przekazuję skargę Pana [imię] z dnia 06.02.2025 r. (wpłynęła do Urzędu Miasta w dniu 07.02.2025 r.) na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Płocku.

Skargę przekazuję celem jej rozpatrzenia i przygotowania projektu uchwały na Sejsję Rady Miasta Płocka do uchwalenia przez Radę – zgodnie z § 25 ust. 5 Statutu.

Z poważaniem
Przewodniczący
Rady Miasta Płocka
Artur Jaroszewski

Otrzymują:

1. adresat
2. Pan
3. WOR – a/a

– do wiadomości

Płock, dnia 06 luty 2025r.

ul.
09-402 Płock

Pan
Łukasz Pietrzak
Przewodniczący Komisji Skarg,
Wniosków i Petycji Rady
Miasta Płocka

Szanowny Panie,

zwracam się z wnioskiem o natychmiastowe ponowne podjęcie i kontynuację mojej sprawy skargowej z 2023 roku przekazanej przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku dotyczącej rażącego przekroczenia uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków przez pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Płocku.

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Płocku od ignoruje prawomocne wyroki sądowe i pozostawia obywatela bez ochrony prawnej. Moja sprawa jest dowodem na to, że urzędy mogą bezkarnie łamać prawo, a zwykły człowiek zostaje pozostawiony sam sobie. Posiadam prawomocne wyroki sądu powszechnego doręczone organowi MOPS w Płocku, w tym wyrok przeciwegzekucyjny oraz wyrok uchylający alimenty z datą wsteczną z dniem 19 maja 2011 roku. Mimo to Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej (MOPS) odmawia wyeliminowania z obrotu prawnego wydanych decyzji Prezydenta Miasta Płocka w latach 2012- 2015 oraz zakończenia sprawy wydaniem decyzji o nienależnie pobranych świadczeniach, które zgodnie z wyrokami powinny zostać wydane. Urząd ma obowiązek podjąć działania z urzędu lub na wniosek, ale celowo tego nie robi, mimo że posiada jednoznaczne orzeczenia sądu.

Co więcej, Gmina Miasto Płock narusza moje dobra osobiste, działając w sposób sprzeczny z obowiązującym prawem i ignorując moje podstawowe prawa. Zamiast respektować wyroki sądu, urzędnicy podejmują działania, które narażają mnie na straty i niesprawiedliwe traktowanie. Najbardziej oburzające jest to, że MOPS próbuje wszcząć umorzoną egzekucję komorniczą, mimo że istnieją prawomocne wyroki sądowe wykluczające taką możliwość. To działanie jest nie tylko bezprawne, ale także dowodzi, że urzędnicy celowo ignorują orzeczenia sądu, próbując doprowadzić mnie do dalszych strat finansowych i stresu. Taka sytuacja jest skandaliczna i pokazuje, że obywatel w starciu z urzędem nie ma żadnej ochrony, nawet gdy posiada wyroki na swoją korzyść.

Jak to możliwe, że w państwie prawa urzędy mogą otwarcie ignorować orzeczenia sądów? W dniu 20 grudnia 2024 rok Sąd Okręgowy w Płocku wydał orzeczenie w sprawie sygn. akt. , że Gmina Miasto Płock narusza moje dobra osobiste i nakazał

pozwanemu Gminie Miasto Płock dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, poprzez podjęcie czynności niezbędnych do usunięcia wpisów

dotyczących mojej osoby dokonanych na wniosek Gminy Miasto Płock w rejestrze prowadzonym przez ERIF Biuro Informacji Gospodarczej Spółka Akcyjna w Warszawie. Przedmiotowy wyrok jednoznacznie potwierdza zasadność moich wcześniejszych zarzutów i wskazuje na konieczność natychmiastowego postępowania w tej sprawie. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku w sprawie _____ cyt. „Sytuacja zmieniła się diametralnie w związku z prawomocnym uchycieniem obowiązku alimentacyjnego powoda wyrokiem w sprawie _____ – w świetle treści którego to orzeczenia, _____ nigdy nie był zobowiązany do uiszczania skonkretyzowanych kwot pieniężnych tytułem alimentów na małoletnie dzieci pochodzące z małżeństwa z _____; **wyrok ten uwolnił _____ w świetle prawa ze statusu dłużnika alimentacyjnego – ze wszystkimi tego konsekwencjami, w tym wynikającymi z uregulowań zawartych w Ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów.**”

Dalej w uzasadnieniu wyroku podkreślono, że:

„W świetle wiążącego strony i innych uczestników obrotu prawnego (art. 365 § 1 kpc) wyroku Sądu Rejonowego w Płocku w sprawie sygn. akt _____, _____ w żaden sposób nie ponosi odpowiedzialności majątkowej z tytułu roszczenia o zwrot wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego do rąk _____ celem zaspokajania potrzeb małoletnich dzieci _____ i _____; osobą ponoszącą odpowiedzialność jest _____ na podstawie art. 23 ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym osoba, która pobrała nienależnie świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Jeszcze raz należy jednoznacznie podkreślić, iż jakkolwiek w świetle formalnych decyzji administracyjnych mogą zachodzić podstawy do podejmowania określonych czynności przez organ administracyjny, to jednak faktyczny stan prawny w żaden sposób nie uzasadnia utrzymywania tych decyzji w obrocie prawnym.”

Jeśli dziś urzędnicy mogą ignorować wyroki sądu w mojej sprawie, jutro mogą to zrobić wobec każdego obywatela.

Wobec powyższego domagam się przeprowadzenia szczegółowego postępowania wyjaśniającego wobec pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Płocku, pociągnięcia ich do odpowiedzialności służbowej i prawnej oraz podjęcia wszelkich możliwych kroków mających na celu natychmiastowe przywrócenie stanu zgodnego z obowiązującym prawem.

Załączam kopię wyroku wraz z uzasadnieniem potwierdzające moje stanowisko. Oczekuję pilnej odpowiedzi w ustawowym terminie.

Z poważaniem,

Sygn. akt]

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 03 kwietnia 2023 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Płocku wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Gminy Miasto Płock kwoty 65 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2023 r. do dnia zapłaty oraz o zobowiązanie pozwanego do usunięcia skutków naruszania dóbr osobistych powoda poprzez usunięcie wpisów dokonanych w bazie ERIF Biuro Informacji Gospodarczej SA; powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód stwierdził, że pozwany wydał szereg postanowień i decyzji administracyjnych, w których uznaje powoda za dłużnika alimentacyjnego; pomimo, iż Sąd Okręgowy w Płocku zmienił ugodę alimentacyjną (zasądzając alimenty od matki dzieci do rąk powoda), a Sąd Rejonowy w Płocku uchylił obowiązek alimentacyjny z dniem 19 maja 2011 r. (z czego wynika, że powód w ogóle, nigdy nie był zobowiązany alimentacyjnie), pozwany próbował wszcząć postępowania egzekucyjne przeciwko powodowi oraz odmawia zwrotu pobranych pieniędzy i odmawia uchylecia ostatecznych decyzji - dopiero po decyzjach Samorządowego Kolegium Odwoławczego, pozwany wznowił postępowania administracyjne dotyczące obowiązku alimentacyjnego powoda. Powód wskazał, że pozwany zamieścił w ERIF Biuro Informacji Gospodarczej SA, Biurze Informacji Gospodarczej SA oraz Krajowym Rejestrze Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA informację o zadłużeniu powoda - pomimo wniosków powoda i wezwań do zaprzestania naruszania dóbr osobistych, pozwany nie wyraża zgody na wykreślenie wpisów. Wskutek interwencji powoda, Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA oraz Biuro Informacji Gospodarczej Info Monitor SA usunęły wpisy dokonane na wniosek pozwanego, zaś ERIF Biuro Informacji Gospodarczej SA wskutek działań powoda nie usunęło wpisu, lecz go zawiesiło. Wskazując na powyższe powód stwierdził, że wskutek działania pozwanego jest zmuszony wciąż udowadniać, iż nie jest dłużnikiem strony pozwanej - pomimo dysponowania prawomocnymi orzeczeniami stwierdzającymi, że nie jest i nigdy nie był zobowiązany alimentacyjnie. Wskutek działań pozwanego powód nie mógł zaciągnąć kredytu, a zachowanie pozwanego wpływa negatywnie na całą rodzinę powoda (niepełnosprawnego syna i oraz leczoną psychiatrycznie). W ocenie powoda działania pozwanej wykraczają poza prawne ramy działania. Pozwana dysponuje orzeczeniami, z których wynika, iż powód nie jest zobowiązany alimentacyjnie, ani ni był, albowiem jego obowiązek alimentacyjny został uchylony od dnia jego ustanowienia, pomimo tego pozwana uporczywie czyni z powoda dłużnika alimentacyjnego dokonując niekorzystnych dla niego wpisów w biurach informacji gospodarczej, podejmując wobec niego egzekucje komornicze, odmawiając

uchylenia decyzji administracyjnych. W konkluzji wobec powyższego powód stwierdził, że zostały naruszone (i są dalej naruszane) jego dobra osobiste w postaci godności i czci, w związku z czym żąda on zaprzestania naruszenia dóbr osobistych oraz zadośćuczynienia; jako podstawę prawną roszczeń powód wskazał art. 23 kc i art. 24 kc – podnosząc, że jego godność i cześć zostały naruszone przez pozwanego, albowiem pozwany nie zmienił dotychczasowych decyzji administracyjnych, jak również konsekwentnie odmawia usunięcia wpisów z biur informacji gospodarczej, zmuszając powoda do dochodzenia swoich prawa na różnych polach, w tym poprzez zgłaszanie spraw przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji, która omawiała sprawę na sesji Rady Miasta, przy czym z sesjami może zapoznać się każdy zainteresowany mieszkaniec miasta.

Postanowieniem z dnia 02 maja 2023 r. Sąd Rejonowy w Płocku stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową, przekazując sprawę do prowadzenia i rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 września 2023 r. pozwany Gmina Miasto Płock wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że na skutek wniosku Dyrektora MOPS w Płocku Prokurator Rejonowy w Płocku złożył skargę o wznowienie postępowania zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 22 czerwca 2022 r. (sygn. akt I), na mocy którego uchylono względem powoda obowiązek alimentacyjny od dnia 19 maja 2011 r., kierując się przesłankami o których mowa w ar 7 kpc, a także licznymi i istotnymi naruszeniami procedury cywilnej oraz prawa materialnego, jakie zdaniem pozwanego wystąpiły w sprawie . Pozwany podkreślił, że Miejski ośrodek Pomocy Społecznej w Płocku jako jednostka organizacyjna Miasta Płock, a zarazem podmiot prawa publicznego, powołany nie tylko do realizacji zadań z zakresu pomocy społecznej, ale również do pomocy osobom uprawnionym do alimentów nie może zaakceptować wyroku Sądu powszechnego zapadłego w wyniku istotnego naruszenia procedury cywilnej oraz naruszenia prawa materialnego. Wyrok taki, wydany w istocie bez podstawy prawnej wynikającej z KRO, jest sprzeczny zdaniem pozwanego z podstawowymi zasadami praworządności oraz narusza prawa obywateli i dlatego winien być wyeliminowany z porządku prawnego. W zasadniczym podsumowaniu swojego stanowiska pozwany stwierdził, że ze względu na całokształt okoliczności należy stwierdzić, że działania pozwanego w stosunku do powoda są w pełni uzasadnione i znajdują podstawę w określonych decyzjach administracyjnych stanowiących tytuły egzekucyjne, które do chwili obecnej nie zostały w żaden sposób zmienione, uchylone bądź w inny sposób wzruszone w postępowaniu administracyjnym i są zatem wiążące dla organu właściwego dłużnika i wierzyciela. Z uwagi na ww. decyzje pozwany ma prawo i obowiązek prowadzić postępowanie egzekucyjne w stosunku do powoda, mające na celu odzyskanie świadczeń wypłaconych w zastępstwie powoda przez fundusz alimentacyjny, tym samym zdaniem pozwanego nie można mówić o spełnieniu przesłanki bezprawności działania pozwanego. Gdyby zatem uznać, że

traktowanie powoda jako dłużnika alimentacyjnego narusza jego dobra osobiste, to nie można uznać, że działania pozwanego są bezprawne, ponieważ bezprawność naruszenia dobra osobistego zostaje uchylona, jeśli działanie znajduje oparcie w przepisach prawa. Dodatkowo pozwany podkreślił, że złożenie wniosków o wykreślenie powoda z rejestrów byłoby działaniem niezgodnym z prawem, ponieważ stosownie do dyspozycji art. 8a ust.1 pkt 1 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów organ właściwy wierzyciela, który wypłacał świadczenia przyznawane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów, przekazuje do biura informacji gospodarczej informację gospodarczą o zobowiązaniu lub zobowiązaniach dłużnika alimentacyjnego wynikających z tytułów, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1) i 2), w razie powstania zaległości za okres dłuższy niż 6 miesięcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2011 r. przed Sądem Rejonowym w Płocku w sprawie z powództwa

, i) - przeciwko - alimenty, sygn. akt i
, i) małżonkowie zawarli ugodę, na mocy której
zobowiązał się do lożenia na rzecz małoletnich dzieci i
poczynając od dnia 01 maja 2011 r. kwot po 390 zł miesięcznie na rzecz każdego z dzieci – do rąk
matki małoletnich dzieci (k. 21).

Na wniosek i przeciwko wszczęte zostało
postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci zaopatrzonej w klauzulę
wykonalności w/w ugody sądowej – postępowanie pod sygn. prowadzone było przez
Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sierpcu – wobec bezskuteczności
egzekucji, matka dzieci złożyła wniosek o dokonywanie wypłat z Funduszu Alimentacyjnego w
związku z wydaniem stosownych decyzji administracyjnych; w związku z dokonywaniem wypłat
należności alimentacyjnych ze środków Gminy Miasta Płock w latach 2012-15, do postępowania
egzekucyjnego przeciwko i przystąpił również wierzyciel publiczny.

W okresie od 01 stycznia 2012 r. do 31 października 2015 r. ze względu na bezskuteczność
egzekucji alimentów od , przyznane i wypłacone zostały świadczenia z funduszu
alimentacyjnego dla małoletnich uprawnionych, tj. i) - do rąk matki
, na podstawie pięciu decyzji administracyjnych wydanych przez Prezydenta Miasta
Płocka na podstawie wskazanych przepisów Ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alijmentów
(k.91-99).

Decyzją administracyjną z dnia 10 grudnia 2015 r. Prezydent Miasta Płocka odmówił
świadczeń alimentacyjnych na rzecz ww. małoletnich za okres od 01 października 2015 r., ze względu
na fakt zamieszkiwania dzieci wraz z (decyzja Prezydenta Miasta Płocka z dnia
10 grudnia 2015 r. k.100v).

W związku z powyższym ww. organ administracyjny wydał dwie kolejne decyzje, przedmiotem których było postanowienie o uznanie za nienależnie pobrane świadczenia z funduszu alimentacyjnego w okresach od 1.07.2015 r. do 30.09.2015 r. (decyzja z dnia 10 grudnia 2015 r. nr [redacted]) oraz od 1.10.2015 do 31.10.2015 r. (decyzja z dnia 20 stycznia 2016 r. nr [redacted]). W obydwu decyzjach administracyjnych organ potwierdził fakt zamieszkiwania wspólnych małoletnich dzieci stron wraz z ojcem, który sprawował nad nimi bieżącą pieczę orazłożył na ich utrzymanie.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt [redacted], Sąd Okręgowy w Płocku rozwiązał przez rozwód małżeństwo [redacted] i [redacted], ustalając miejsce małoletnich dzieci stron [redacted] i [redacted] przy ojcu oraz zasądzając alimenty na dzieci w kwotach po 150 zł miesięcznie na każde dziecko od matki [redacted] (k. 20).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 03 sierpnia 2018 r., sygn. akt (k.19) pozbawiono wykonalności tytuł wykonawczy w postaci zaopatrzonej w klauzulę wykonalności ugody sądowej zawartej przez [redacted] i [redacted] w dniu 19 maja 2011 r. w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Płocku w sprawie sygn. akt [redacted].

Postanowieniem z dnia z dnia 04 października 2018 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sierpcu [redacted] umorzył postępowanie egzekucyjne sygn. [redacted] prowadzone z wniosku [redacted], uwzględniając wniosek dłużnika (k. 23). W toku postępowania ze skargi na czynności komornika, postanowieniem z 22 września 2021 r. ([redacted])

[redacted], Sąd Rejonowy w Sierpcu nakazał komornikowi wszczęcie postępowania egzekucyjnego z wniosku MOPS w Płocku celem wyegzekwowania zaległości dłużnika [redacted] na rzecz funduszu alimentacyjnego – sprzed orzeczenia o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności (k. 255-256).

Pismem z dnia 07 września 2020 r. skierowanym do MOPS w Płocku wezwał do zaktualizowania i usunięcia dokonanych na wniosek organu wpisów z rejestru BIG InfoMonitor i Biur Informacji Gospodarczej – wskazując na wyrok SR w Płocku z 03 sierpnia 2018 r. i postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego; MOPS odmówił uwzględnienia wniosku wskazując, że wyrok sądowy w zakresie nieistnienia należności wywołuje skutki na przyszłość, nie dotyczy zaś należności za okres sprzed jego wydania (k. 33-35).

W 2021 r. zainicjowane zostały przez [redacted] i [redacted] postępowania administracyjne przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Płocku w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta Miasta Płocka w przedmiocie przyznania

świadczeń z funduszu alimentacyjnego na osoby uprawnione tj. [redacted] i [redacted]

(k. 105-133), a następnie, wobec odmowy stwierdzenia nieważności, postępowania

o ponowne rozpatrzenie spraw zakończonych decyzjami SKO – decyzjami z 14 czerwca 2022 r. utrzymano w mocy zaskarżone decyzje (k. 133-167)

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt _____ Sąd Rejonowy w Płocku uchylił z dniem 19 maja 2011 r. obowiązek alimentacyjny _____ w stosunku do dzieci _____ i _____ (k.22).

Postanowieniem z dnia z dnia 07 lipca 2022 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sierpcu _____ umorzył postępowanie egzekucyjne sygn. _____ i _____ prowadzone z wniosku wierzyciela MOPS w Płocku, uwzględniając wniosek dłużnika (k. 24, 25).

Decyzjami z 28 grudnia 2022 r. (k. 168-231) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku uchyliło zaskarżone przez _____ i _____ decyzje działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Płocka Zastępcy Dyrektora MOPS w Płocku z 28 lipca 2021 r. w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji przyznających _____ świadczenia z funduszu alimentacyjnego – przekazując sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji. Postępowania administracyjne w tym przedmiocie zostały zawieszono do czasu rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Sierpcu skargi na czynności komornika w sprawie sygn. akt _____ z do czasu rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Płocku wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Płocku skargi o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt _____ (k. 232-247).

W dniu 10 marca 2023 r. została wniesiona do Sądu Rejonowego w Płocku przez Prokuratora Rejonowego w Płocku (na wniosek skierowany do Prokuratora przez MOPS w Płocku) skarga o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt _____ (k. 240). Postanowieniem z dnia 08 maja 2024 r. Sąd Rejonowy w Płocku nie uwzględnił skargi o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego wyroku z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt _____ orzeczenie jest prawomocne (k. 318)

Przed Sądem Rejonowym w Sierpcu w toku pozostaje postępowanie (sygn. akt _____) ze skargi wierzyciela – Gminy Miasto Płock (MOPS w Płocku) – na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sierpcu _____ w sprawie egzekucyjnej KMP 75/11, gdzie zaskarżone zostało postanowienie komornika z 07 lipca 2022 r. o umorzeniu postępowania (k. 249-253); postanowieniem z 28 marca 2024 r. uwzględniono skargę na czynności komornika, uchylając w/w postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (k. 336; postanowienie nie było prawomocne na datę zamknięcia rozprawy, został wniesiony środek zaskarżenia).

Mimo szeregu wyżej wskazanych orzeczeń oraz zastosowania przez przedsądowego wezwania do zaprzestania naruszenia jego dóbr osobistych, Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Płocku nie podjął jakichkolwiek czynności zmierzających do usunięcia publicznych wpisów do trzech rejestrów dłużników tj.: biura informacji gospodarczej ERIF Biuro Informacji Gospodarczej SA, Biura Informacji Gospodarczej SA oraz Krajowego Rejestru Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA. W związku z powyższym _____ zwrócił się do

administratorów ww. rejestrów, aby usunąć wpisy informujące o jego zadłużeniu alimentacyjnym względem wspólnych małoletnich dzieci stron. Wnioskodawca powołał się na ww. wyroki Sądu Rejonowego. Wszyscy administratorzy rejestrów uwzględnili wniosek o wykreślenie go z bazy dłużników, za wyjątkiem bazy ERIF, której przedstawiciel oświadczył, że dane zostały zarchiwizowane, zaś docelowego wykreślenia ww. podmiot może dokonać jedynie na wniosek wierzyciela- Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Płocku. W szczególności na skutek sprzeciwu informacja gospodarcza dotycząca zadłużenia usunięta została z rejestru dłużników prowadzonego przez BIG InfoMonitor (k. 38) i Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA (k. 39-41). ERIF Biuro Informacji Gospodarczej SA odmówiło usunięcia informacji o zadłużeniu z tytułu świadczeń wypłaconych przez fundusz alimentacyjny – podejmując decyzję jedynie o zawieszeniu ujawniania informacji gospodarczej do czasu wydania decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w przedmiocie odwołań od decyzji administracyjnych, na podstawie których prowadzone jest postępowanie egzekucyjne; zgłoszenie w przedmiotowej bazie ma status „zgłoszenia ukrytego”, czyli istnienie zobowiązania widoczne jest wyłącznie dla osoby, do której wpis się odnosi (k. 42-46, 360). W związku z ujawnieniem informacji o zadłużeniu odmówiono ratalnej sprzedaży mebli w 2020 r. (zeznania powoda 00:11:22-00:12:54 k.291v, 00:08:28 k.342v, 00:11:23-00:13:22 k. 342v, k. 63). W dniu 01 lipca 2022 r. złożył w MOPS w Płocku odpis prawomocnego wyroku SR w Płocku z 22 czerwca 2022 r. – wnosząc o wszczęcie postępowania i zmianę decyzji w oparciu o art. 29 Ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, a także o zwrot nienależnie wyegzekwowanych środków pieniężnych w toku postępowania egzekucyjnego sygn. akt (k. 17). W piśmie z dnia 10 października 2022 r. wezwał Prezydenta Miasta Płocka do zaprzestania naruszania jego dóbr osobistych w związku z traktowaniem wzywającego jako dłużnika alimentacyjnego; pismem z dnia 10 marca 2023 r. wezwał MOPS w Płocku do zapłaty na jego rzecz kwoty 65 000 zł tytułem zadośćuczynienia, wskazując między innymi na ignorowanie przedstawianych wyroków sądowych i utrzymywanie wpisów w bazach informacji gospodarczej (k. 15, 16). Skargi na działanie MOPS w Płocku składane w związku z powyższymi okolicznościami przez były rozpoznawane na posiedzeniach Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Płocka (k. 47).

Małoletni oraz małoletnia nadal zamieszkują wspólnie z ojcem pozostaje w nowym związku małżeńskim, z którego pochodzi dwoje dalszych dzieci, w tym niepełnosprawny syn; rodzina utrzymuje się ze środków uzyskiwanych przez, który posiada status osoby bezrobotnej - został skierowany na staż przez Urząd Pracy, podejmuje również prace dorywcze (zeznania powoda 00:15:19-00:17:56 k.291v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt niniejszej sprawy dokumenty oraz zeznania powoda złożone na posiedzeniu jawnym w dniu 15 listopada 2023 r. oraz rozprawie z dnia 22 listopada 2024 r. Dokumenty stanowiące podstawę do ustaleń faktów istotnych dla niniejszej sprawy nie budziły wątpliwości, w szczególności, że większość z nich miało walor dokumentu urzędowego. Zeznania powoda Sąd ocenił jako co do zasady jako wiarygodne, znajdujące potwierdzenie. Kwestia ujawnienia powoda jako dłużnika we wskazanym rejestrze informacji gospodarczej nie była sporna, podobnie jak fakt istnienia prawomocnego wyroku sądu powszechnego uchylającego obowiązek alimentacyjny powoda *ex tunc*, czy też przebieg postępowań sądowych i administracyjnych. W świetle dokumentów złożonych przez powoda po zamknięciu rozprawy niejasnym pozostaje, czy powód nadal figuruje w innych, niż wskazany w pozwie, rejestrach dłużników; kwestia wpływu ujawnienia powoda jako dłużnika w rejestrach informacji gospodarczych na zdolność kredytową objęta jest wiedzą notoryjną – wskazać wszak należy, że powód udokumentował jeden przypadek odmówienia mu sprzedaży ratalnej, co miało miejsce przed wydaniem wyroku w sprawie

Sąd zważył co następuje:

Powództwo uznać należało za słuszne co do zasady – przy czym zakres roszczeń pieniężnych powoda oceniono za rażąco nieadekwatny do faktycznego rozmiaru doznanej przez niego szkody niemajątkowej.

Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, zaś ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone lub naruszone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania oraz żądać, ażeby osoba dopuszczająca się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 kc i art. 448 kc).

W kodeksie cywilnym brak jest definicji dóbr osobistych. Za zdecydowanie przeważającą w doktrynie i jednolicie przyjętą w orzecznictwie należy uznać koncepcję obiektywną, według której dobra osobiste są „wartościami o charakterze niemajątkowym, wiążącymi się z osobowością człowieka, uznanymi powszechnie w społeczeństwie” (tak np. A. Szpunar, *Ochrona dóbr osobistych*, Warszawa 1979, s. 106; M. Pazdan (w:) *Kodeks cywilny...*, red. K. Pietrzykowski, t. 1, 2002, komentarz do art. 23; S. Rudnicki, *Ochrona dóbr osobistych na podstawie art. 23 i 24 k.c. w*

orzecznictwie Sądu Najwyższego w latach 1985–1991, PS 1992, nr 1, s. 34). Dla istnienia dobra osobistego i uznania, że doszło do jego naruszenia, znaczenie mają oceny społeczne, analiza z punktu widzenia rozsądnego człowieka; nie ma natomiast znaczenia subiektywne przekonanie zainteresowanego. Dobra osobiste chronione są prawami bezwzględными, skutecznymi *erga omnes*, więc zasadą jest, że nikt nie może wkraczać w sferę danego prawa, o ile nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność ingerencji; by doszło do naruszenia wizerunku nie jest potrzebny wyraźny sprzeciw, lecz wystarcza brak wyrażenia zgody (P. Księżak, komentarz do art. 23 kc w *Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna* LEX 2014). W świetle art. 23 kc pojęcie dóbr osobistych ma charakter normatywny, a za dobra osobiste mogą być uznane wyłącznie te wartości, które podlegają ochronie prawnej – ustawodawca i judykatura stale powiększają katalog dóbr osobistych, reagując na wcześniej prawnie obojętne naruszenia różnorodnych wartości, na proces ten wpływ mają zmieniające się odczucia i oczekiwania społeczne, pojęcie dóbr osobistych ma charakter dynamiczny (por. uchwała SN z dnia 16 lipca 1993 r., I PZP 28/93, OSNC 1994, nr 1, poz. 2); w dziedzinie ochrony dóbr osobistych ustawodawca pozostawił sędziemu znaczny margines swobody zarówno przy wyznaczaniu samego zakresu chronionego dobra, jak i w odniesieniu do kwestii bezprawności (B. Kordasiewicz, *Jednostka...*, s. 160 i n.). Przyjęcie obiektywnej koncepcji ma szczególne znaczenie w zakresie ochrony takich dóbr jak cześć, prawo do prywatności czy swoboda sumienia, gdzie tylko obiektywna ocena pozwoli oddalić powództwa pieniaczy, ludzi nadwrażliwych i przeczulonych na swoim punkcie, którzy najbanalniejszą przykrość czy niedogodność gotowi są odczuwać jako największą udramę (P. Księżak, komentarz do art. 23 kc w *Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna* LEX 2014). Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według indywidualnej wrażliwości zainteresowanego, lecz obiektywnej reakcji społecznej (tak np. wyroki SN: z dnia 16 stycznia 1976 r., II CR 692/75, OSNC 1976/11/251, z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSNC 1997/6–7/93; z dnia 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1990/9/330). Jak słusznie wyjaśnił SA w Łodzi w wyroku z dnia 28 sierpnia 1996 r., I ACr 341/96, Wokanda 1997, nr 1, s. 47, niepodobna przyjąć, ażeby o naruszeniu dobra osobistego można mówić zawsze wtedy, gdy wywołane zostało uczucie zagrożenia niemajątkowych indywidualnych wartości. Zasadnie podkreśla się (J.S. Piątowski, glosa do wyroku SN z dnia 16 stycznia 1976 r., II CR 692/75, s. 1114), że inne ujęcie tej kwestii prowadziłoby do uprzywilejowania osób, które wskutek ukrytych kompleksów albo wygórowanego wyobrażenia o sobie są nadmiernie uczulone na punkcie swej godności; przyjęcie subiektywnych kryteriów naruszenia prowadziłoby do wniosku, że samo wniesienie powództwa jest dowodem jego zasadności.

Naruszenie dobrego imienia (odpowiadające na gruncie materialnego prawa karnego przestępstwu zniesławienia – art. 212 kk) polega na pomówieniu o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć tę osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Może tu chodzić zarówno o rozpowszechnianie wiadomości określonej treści, która stanowi zarzut pod adresem jednostki, jak i

wyrażanie ujemnej oceny jej działalności (J. Wierciński, *Niemajętkowa ochrona czci*, Warszawa 2002, s. 60). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 1971 r., II CR 455/71, OSNCP 1972, nr 4, poz. 77, z glosą E. Radomskiej, PiP 1973, z. 6, s. 167: „cześć, dobre imię, dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego; naruszenie czci może więc nastąpić zarówno przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności”. Niewątpliwie zatem rozpowszechnianie informacji dotyczących nierzetelnego sposobu realizowania określonych zadań i funkcji społecznych, może być rozpatrywane w kategoriach naruszenia dóbr osobistych jako potencjalnie naruszające dobre imię (tzw. „cześć zewnętrzna”), ale też i godność (tzw. „cześć wewnętrzna”).

Działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego nie jest bezprawne, jeśli prowadzi do naruszenia dóbr osobistych lub ich zagrożenia, ale następuje w ramach tego porządku (por. wyrok SN z 20.02.1996, I CRN 250/95, LEX).

Większość doktryny i część judykatury przyjmuje, iż fakt, że zarzuty były prawdziwe, nie wyłącza naruszenia czci, lecz może, przy spełnieniu dodatkowych przesłanek, prowadzić do wyłączenia bezprawności naruszenia; niekiedy wręcz prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym prawdziwość zarzutu wyłącza samo naruszenie dobra osobistego – zgodnie z tym stanowiskiem, wypowiedź prawdziwa pozwala przedstawić cześć danej osoby w odpowiednim świetle, a prawda nie może być zniesławiająca (por. P. Księżak, komentarz do art. 23 kc w *Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna* LEX 2014).

Przesłankami ochrony dóbr osobistych, od których kumulatywnego wystąpienia uzależniona jest skuteczność poszukiwania ochrony prawnej w tym zakresie są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia; ochrona dóbr osobistych w zasadzie jest oderwana od kwestii winy, przy czym jednak wykazanie winy wymagane jest przy roszczeniu o zadośćuczynienie bądź zobowiązanie do uiszczenia kwoty pieniężnej na cel społeczny (art. 448 kc).

Zdaniem Sądu roszczenia powoda formułowane na gruncie uregulowań dotyczących ochrony dóbr osobistych ocenić należało jako słuszne co do zasady. Zgodnie z poglądem judykatury „godność człowieka stanowi wewnętrzny aspekt czci rozumiany, jako poczucie własnej wartości jako człowieka i oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Cześć, dobre imię i dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego. Naruszenie czci może więc nastąpić zarówno przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak też przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności. Cześć człowieka przejawia się w aspekcie zewnętrznym

(dobre imię) i wewnętrznym (godność osobista). Naruszenie dobrego imienia łączyć należy z pomawianiem innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej, narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu, rodzaju działalności. Naruszenie godności osobistej stanowi zniewagę (obrazę). W każdym z tych przypadków, badając czy doszło do naruszenia dobra osobistego należy mieć na uwadze kryteria obiektywne, nie zaś subiektywne odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Dobra osobiste w postaci godności przybiera zatem dwie formy, tj. godności osobistej, jako wyobrażenie jednostki o własnej wartości, a także czci zewnętrznej (dobrego imienia), czyli opinii jaką inni ludzie mają o wartości danego człowieka, a więc jego obrazu w oczach osób trzecich. Dla stwierdzenia naruszenia godności osobistej nie jest więc konieczne, aby zarzut sformułowany pod adresem danej osoby był rozpowszechniony, a nawet - by w ogóle dotarł do wiadomości innych osób. O naruszeniu tzw. czci zewnętrznej (reputacji) można natomiast mówić dopiero wówczas, gdy dyskredytująca jednostkę wypowiedź dotrze do osób trzecich, zostanie upubliczniona” (np. wyrok SA w Łodzi z 28.05.2024 r., III APa 1/24, OSAŁ 2024, nr 2, poz. 244.). Wobec powyższych rozważań dodać należy, że pojęcie godności należy łączyć z funkcją społeczną jaką jednostka pełni w społeczeństwie. W sprawie niniejszej naruszenie dobra osobistego w postaci godności dopuszczono się poprzez utrzymywanie w przestrzeni publicznej informacji o statusie powoda jako dłużnika alimentacyjnego; powód mógł odbierać ten stan jako negujący jego troskę o dobro jego małoletnich dzieci, stygmatyzujący go poprzez uznanie, że nie łoży on środków materialnych na rzecz małoletniej małoletniego , a tym samym jest niegodziwym rodzicem. Dłużnicy alimentacyjni niespełniający swej relewantnej powinności względem własnych dzieci są zaś w społeczeństwie postrzegani zdecydowanie bardziej pejoratywnie aniżeli inne osoby, które nie dążą do spełniania swych świadczeń. Osoby trzecie postrzegają je jako niedarzące uczuciem i troską swych najbliższych, toteż upublicznienie niezgodnego z rzeczywistością statusu powoda jako dłużnika alimentacyjnego w szeregu baz danych o powszechnym dostępie wywołało jego negatywny odbiór jako niekompetentnego rodzica, podczas gdy w rzeczywistości sprawuje on bieżącą pieczę nad małoletnimi dziećmi, które wspólnie z nim zamieszkują. Powód w oczywisty i zrozumiały dla przeciętnej osoby mógł odczuwać nadto dyskomfort wewnętrzny związany z figurowaniem jego danych w rejestrze informacji gospodarczych – stygmatyzujący status „dłużnika” był utrzymywany wskutek świadomych działań pozwanego, który posiadając wiedzę o uchyleniu obowiązku alimentacyjnego powoda, odmawiał podjęcia czynności niezbędnych do definitywnego usunięcia danych powoda z rejestru. Zdaniem Sądu kwestia poczucia krzywdy związanego z ujawnieniem danych określonej osoby jako posiadającej status dłużnika, obiektywnie nie powinna budzić żadnych wątpliwości zarówno co do naruszenia czci wewnętrznej, jak i zewnętrznej (aczkolwiek zakres naruszenia pozostaje ograniczony faktem „ukrycia” danych dłużnika po jego interwencji w biurze informacji gospodarczej).

Pozwany wnosząc o oddalenie roszczeń powoda akcentował kwestię umocowania do określonych działań oraz odmowy podjęcia czynności nakierowanych na usunięcie danych ze wskazanej bazy informacji gospodarczych – wskazując na to, że powód w istocie jest dłużnikiem Gminy Płock w związku z roszczeniem regresowym z tytułu wypłaconych za niego świadczeń alimentacyjnych w oparciu o uregulowania zawarte w art. 15 i n. Ustawy z dnia 07 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2023 r., poz. 1993). Zgodnie z art. 27 ust. 1 Ustawy dłużnik alimentacyjny jest obowiązany do zwrotu organowi właściwemu wierzyciela należności w wysokości świadczeń wypłaconych z funduszu alimentacyjnego osobie uprawnionej, łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie; należności przypadające od dłużnika alimentacyjnego z tytułu świadczeń wypłaconych z funduszu alimentacyjnego podlegają ściąganiu wraz z odsetkami w drodze egzekucji sądowej na podstawie przepisów o egzekucji świadczeń alimentacyjnych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy (ust. 3); jeżeli jest prowadzone postępowanie egzekucyjne w celu zaspokojenia roszczeń osoby uprawnionej z tytułu alimentów, organ właściwy wierzyciela, który wypłacał świadczenia z funduszu alimentacyjnego, będący wierzycielem należności (...), przyłącza się do tego postępowania. Organ, który przyłącza się do postępowania egzekucyjnego, ma te same prawa co wierzyciel uprawniony z tytułu alimentów (ust. 3a); egzekucja należności (...), jest prowadzona na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 8 pkt 1, bez konieczności zaopatrywania jej w klauzulę wykonalności (ust. 8a). Bezspornym pozostaje, że formalnie był dłużnikiem alimentacyjnym w stosunku do małoletnich dzieci. Sformalizowany obowiązek alimentacyjny wynikał z ugody sądowej z 19 maja 2011 r.; po uzyskaniu klauzuli wykonalności, przedstawicielka ustawowa uprawnionych alimentacyjnie dzieci zainicjowała postępowanie egzekucyjne – wobec jego bezskuteczności, na podstawie stosownych decyzji administracyjnych, pobierała świadczenia wypłacane z funduszu alimentacyjnego. W świetle przytoczonych uregulowań, Gmina Płock stała się wierzycielem w zakresie spłaconych za niego alimentów; sytuacja pozostawała jasna do zapadnięcia wyroku rozwodowego w sprawie – zgodnie z treścią którego przestał być osobą zobowiązaną alimentacyjnie w związku z ustaleniem miejsca zamieszkania dzieci przy nim; następnie powód uzyskał pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci zaopatrzonej w klauzulę wykonalności w/w ugody sądowej po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wreszcie zapadł korzystny dla niego wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie Zgodzić należy się ze stanowiskiem pozwanego, że wyrok uwzględniający powództwo opozycyjne, wywołuje skutek „na przyszłość” i *de facto* nie odnosi się do zaległości alimentacyjnych (czy to na rzecz dzieci, czy tym bardziej w stosunku do funduszu alimentacyjnego), pozostając prawnie irrelevantnym w zakresie istniejącego do dnia wyroku długu alimentacyjnego; tym samym istotnie wynik postępowania z powództwa przeciwegzekucyjnego pozostawał bez znaczenia dla istnienia wierzytelności regresowej Gminy Płock i możliwości (czy wręcz obowiązku)

dochodzenia tego długu na drodze postępowania egzekucyjnego, a także podejmowania innych czynności przewidzianych Ustawą o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Sytuacja zmieniła się diametralnie w związku z prawomocnym uchycieniem obowiązku alimentacyjnego powoda wyrokiem w sprawie [redacted] – w świetle treści którego to orzeczenia, [redacted] nigdy nie był zobowiązany do uiszczania skonkretyzowanych kwot pieniężnych tytułem alimentów na małoletnie dzieci pochodzące z małżeństwa z [redacted]; wyrok ten uwolnił [redacted]

W świetle prawa ze statusu dłużnika alimentacyjnego – ze wszystkimi tego konsekwencjami, w tym wynikającymi z uregulowań zawartych w Ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Decyzje administracyjne, w oparciu o które prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, stanowią pochodną realnego istnienia obowiązku alimentacyjnego; być może z punktu widzenia formalnego istnieją podstawy do prowadzenia przez Gminę Płock egzekucji przeciwko [redacted], jednak w sferze materialnoprawnej [redacted] nigdy nie był dłużnikiem alimentacyjnym i nie jest w związku z tym uzasadnione dalsze utrzymywanie wobec niego sankcji w postaci figurowania jego danych w rejestrach dłużników z powołaniem się na dyspozycję art. 8a Ustawy, zgodnie z którym :

1. Organ właściwy wierzyciela, który wypłacał świadczenia przyznawane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów:
  - 1) przekazuje do biura informacji gospodarczej informację gospodarczą o zobowiązaniu lub zobowiązaniach dłużnika alimentacyjnego wynikających z tytułów, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 i 2, w razie powstania zaległości za okres dłuższy niż 6 miesięcy;
  - 2) zamieszcza w Krajowym Rejestrze Zadłużonych informacje, o których mowa w art. 8 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909), w zakresie zobowiązań, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 i 2, w przypadku gdy komornik nie prowadzi ich egzekucji, a zaległość powstała za okres dłuższy niż 3 miesiące.

W świetle wiążącego strony i innych uczestników obrotu prawnego (art. 365 § 1 kpc) wyroku Sądu Rejonowego w Płocku w sprawie sygn. akt [redacted], I [redacted] w żaden sposób nie ponosi odpowiedzialności majątkowej z tytułu roszczenia o zwrot wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego do rąk [redacted] celem zaspokajania potrzeb małoletnich dzieci [redacted] i [redacted] osobą ponoszącą odpowiedzialność jest [redacted] na podstawie art. 23 ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym osoba, która pobrała nienależnie świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Jeszcze raz zaakcentować należy, iż jakkolwiek w świetle formalnych decyzji administracyjnych mogą zachodzić podstawy do podejmowania określonych czynności przez organ administracyjny, to jednak faktyczny stan prawny nie uzasadnia utrzymywania tych decyzji w sferze prawnej. Tym samym zdaniem Sądu za błędną uznać należy argumentację prezentowaną przez stronę pozwaną, według której odmowa dochowania czynności umożliwiających wykreślenie danych powoda ze wskazanego rejestru miałyby być pozbawiona przesłanki bezprawności.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 czerwca 2021 r. (LEX nr 3343934, I AGa 55/21) art. 24 § 1 kc wyraźnie rozdziela kwestię naruszenia dobra osobistego od bezprawności tego naruszenia - w konsekwencji w świetle tego przepisu naruszenie dobra osobistego może nastąpić także poprzez działanie zgodne z prawem, jednakże w takim wypadku prawo nie przyznaje ochrony osobie, której dobro zostało naruszone; z art. 24 kc wynika domniemanie bezprawności sprawcy naruszenia, stąd to na pozwanym ciąży obowiązek wykazania, że zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność jego działania. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 kc jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego, zarówno umyślna, jak i nieumyślna, zaś ochrona dóbr osobistych środkami niematerialnymi jest niezależna od winy naruszcyciela, jedyną przesłanką ich zastosowania jest bezprawność działania, natomiast sama bezprawność nie wystarcza do zasądzenia odpowiedniego zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc; w sprawie niniejszej świadomość osób reprezentujących Gminę Płock co do uchylenia obowiązku alimentacyjnego przesądza o przypisaniu winy za bezzasadną odmowę podjęcia działań niezbędnych do usunięcia danych powoda z rejestru dłużników. Wskazać w tym miejscu należy wszak, że w świetle wykładni art. 417 kc wina nie jest przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa (jednostki samorządu terytorialnego lub innej osoby prawnej) za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym - konieczne jest jednak, aby działanie lub zaniechanie sprawcy szkody były niezgodne z prawem; nie jest w żaden sposób wykluczone stosowanie środka odszkodowawczo-sankcyjnego jakim jest zadośćuczynienie pieniężne za naruszenie dóbr osobistych, w stosunku do podmiotów publicznych (np. w orzecznictwie powszechnie akceptuje się możliwość formułowania tego rodzaju roszczenia w sytuacji naruszania praw osób osadzonych w zakładach karnych).

W orzecznictwie przyjmuje się, że traktowanie danej osoby jako dłużnika, może być oceniane w kontekście naruszenia dóbr osobistych, co zresztą pozostaje w zgodzie z intuicyjnym postrzeganiem danej osoby jako dłużnika, z czym oczywiście związany jest całokształt negatywnych ocen w wymiarze społecznym, prawnym i psychicznym oraz odczuwany dyskomfort, w tym ewentualnie poczucie niesprawiedliwości i krzywdy (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 listopada 2019 r., V ACa 434/19, LEX nr 2940099 – gdzie nadto wskazano, że przepis art. 24 § 1 kc nie ogranicza jego zastosowania do bezpośrednich sprawców naruszenia dóbr osobistych, ale obejmuje swoim zakresem wszelkie działania określonego podmiotu, które w jakikolwiek sposób powodują czy przyczyniają się do naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego lub do pogłębienia naruszeń tych dóbr, dokonanych uprzednio przez inne podmioty).

Sąd jest związany granicami roszczenia zarówno w sferze zakresu żądań, jak i wskazywanych ich podstaw faktycznych. Stwierdzić zatem należy, iż roszczenie o zaprzestanie naruszania dóbr osobistych w sprawie niniejszej dotyczyło wyłącznie nakazania usunięcia wpisów w skonkretyzowanej bazie danych – roszczenie to zostało uwzględnione w całości, przy czym w świetle dokumentów

złożonych po zamknięciu rozprawy, dane powoda jako dłużnika mogą nadal pozostać ujawnionymi w innych rejestrach. Podstawą faktyczną roszczenia o zadośćuczynienie był fakt ujawnienia danych w owym skonkretyzowanym rejestrze – i tylko ten fakt oraz towarzyszące mu okoliczności (np. co do „ukrycia” danych) mogły być wzięte przez Sąd w kontekście ustalenia rozmiaru krzywdy, a w konsekwencji wymiaru zadośćuczynienia. Powód zdaje się – choć nie wynika to jednoznacznie z treści pozwu – wskazywać również na krzywdę związaną z prowadzeniem z jego udziałem licznych postępowań administracyjnych, w tym skargowych rozpoznawanych publicznie, w których występuje z pozycji dłużnika; zdaniem Sądu okoliczności te nie mogą stanowić podstawy roszczeń odszkodowawczych, albowiem postępowania prowadzone są legalnie, nawet błędna decyzja administracyjna co do zasady nie uzasadnia formułowania roszczeń w oparciu o reżim ochrony dóbr osobistych. Podobnie kwestia braku możliwości uzyskania kredytu czy możliwości nabywania określonych produktów w systemie sprzedaży ratalnej nie może być rozpatrywana w tych kategoriach – poczucie dyskomfortu związanego z brakiem takiej możliwości nie mieści się w katalogu dóbr osobistych, mając faktyczny wymiar wyłącznie w sferze majątkowej; mimo zatem rzeczywistego braku możliwości korzystania ze sprzedaży ratalnej czy usług ze strony określonych podmiotów finansowych, powodowi nie przysługuje w tym zakresie roszczenie o naprawienie szkody niemajątkowej – co rzutuje bezpośrednio na wymiar należnego zadośćuczynienia (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 września 2019 r., VI ACa 254/18, LEX nr 2758143, zgodnie z którym nie można zaliczyć do katalogu dóbr osobistych „wiarygodności kredytowej”; pojęcie to związane jest ściśle z kategorią zdolności kredytowej i odnosi się więc bezpośrednio do sfery interesów majątkowych jednostki i w tej sferze powinno być rozważane; brak zarazem istotnego związku pomiędzy zdolnością kredytową jednostki, a wartościami chronionymi poprzez konstrukcję dóbr osobistych, takimi jak podmiotowość i autonomia jednostki, jej integralność i indywidualność).

Nadmienić również należy, że sytuacja życiowa i rodzinna powoda (wychowywanie niepełnosprawnego dziecka) także co do zasady nie powinna w istotnym zakresie wpływać na rozmiar zadośćuczynienia. Tym samym zdaniem Sądu ustalone w toku postępowania rozpoznawczego w sprawie niniejszej okoliczności, przemawiają za ustaleniem kwoty zadośćuczynienia na poziomie wyraźnie niższym, od oczekiwanego przez powoda. Po pierwsze wskazać należy, że nie wszystkie okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Jak podkreślono w wyroku Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r. (I CSK 159/05, LEX 371773) przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda); dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała ona osiągnąć podejmując działanie naruszające te dobra i korzyść majątkowa, jaką w

związku z tym działaniem, uzyskała lub spodziewała się uzyskać. Użyte w art. 448 k.c. sformułowanie „sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę” nie oznacza fakultatywności przyznania tego zadośćuczynienia (por. teza 3. wyroku SN z 19.10.2011, II CSK 721/10, LEX 1102655). Zakres roszczeń pieniężnych sformułowanych w pozwie jest jednak nadmiernie wygórowany, dochodzona kwota pozostaje w oderwaniu od uwarunkowań społeczno-ekonomicznych oraz obiektywnie mierzonego zakresu szkody niemajątkowej doznanej przez powoda (por. wyrok SN z 11.03.1997, III CKN 33/97, OSNC 1997/6-7/93 zgodnie z którym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego). Powyższe zastrzeżenia zdaniem Sądu uzasadniają ustalenie wymiaru zadośćuczynienia na poziomie 2 000 zł. Zasądzenie kwoty wyższej oznaczałoby w istocie przedłożenie sankcjonującego wymiaru zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego ponad wymiar kompensacyjny. Podkreślenia wymaga, że w istocie dopiero od 2022 r. wystąpiły okoliczności prawne uzasadniające odstępianie przez Gminę Płock od działań w stosunku do powoda jako dłużnika – a zatem okres faktycznego występowania uzasadnionego poczucia krzywdy jest relatywnie krótki; dane dłużnika zgodnie z twierdzeniami zawartymi w pozwie były ukryte przez dłuższy czas i niedostępne do wglądu osobom trzecim; ponadto, jak wskazywano wyżej, w świetle decyzji administracyjnych, odmowa wykreślenia powoda z rejestru dłużników z punktu widzenia formalnego mogła być oceniana jako usprawiedliwiona. Powód wyolbrzymia rozmiar złej woli po stronie urzędników, nie dostrzegając faktu, iż sytuacja faktyczna miała charakter dość precedensowy – w szczególności w kontekście tego, że tytułem egzekucyjnym była przecież ugoda podpisana przez powoda, który przez kilka lat będąc uczestnikiem postępowania egzekucyjnego, nie podjął czynności niezbędnych do uwolnienia się od formalnego statusu dłużnika alimentacyjnego. Ustalony przez Sąd wymiar zadośćuczynienia w świetle powyższych uwag uznany być musi za wyważony – nie ma charakteru symbolicznego przedstawiając realną i konkretną wartość ekonomiczną, a jednocześnie uwzględnia całokształt okoliczności sprawy i faktyczny oraz obiektywny wymiar krzywdy powoda. Odsetki zasądzono zgodnie z bezterminowym charakterem zobowiązania, po upływie zwyczajowo przyjmowanego terminu zapłaty liczonego od dnia skutecznego wezwania do zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 24 § 1 k.c. oraz art. 417 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. należało orzec jak w sentencji wyroku; o kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 k.p.c. – w punkcie 4. wyroku zasądzono na rzecz powoda koszty zastępstwa prawnego od roszczenia o ochronę dóbr osobistych, z uwzględnieniem kosztów w postępowaniu zażaleniowym (§ 8 ust. 1 pkt 2] i § 10 ust. 2 pkt 2] Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie); na rzecz adw. _____ przyznano wynagrodzenie ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku za pomoc prawną świadczoną z urzędu według stawki minimalnej stosownie do wartości sformułowanego roszczenia pieniężnego (§ 2 pkt 6] w zw. z § 8 ust.

2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie). Na podstawie art. 113 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 100 kpc nakazano ściągnięcie od pozwanego nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 700 zł – tj. co do części opłaty sądowej od roszczenia o ochronę dóbr osobistych, od której powód nie został zwolniony (500 zł), oraz opłaty sądowej od roszczenia o zapłatę odpowiednio do wysokości zasądzonej kwoty (200 zł – art. 13 ust. 1 pkt 2] Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

sędzia